

»Hvad agter regeringen konkret at foretage sig i anledning af de nye oplysninger om Tvind?« (Forespørgsel nr. F 43).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 55: Forslag til lov om ændring af lov om tilbageholdelse af stofmisbrugere i behandling. (Forlængelse af ordning med mulighed for at tilbageholde stofmisbrugere i behandling m.v.). Af socialministeren (Karen Jespersen). (Fremsat 6/11 96. Første behandling 19/11 96. Betænkning 30/1 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Tom Behnke (FP):

Jeg er glad for, at vi allerede nu er nået frem til en anden behandling, og håber også, at vi meget hurtigt når til en tredje behandling, så forslaget kan blive vedtaget og den udmærkede ordning kan fortsætte og måske endda blive udbygget.

Det, der jo er tale om her, er, at man laver et ekstra tilbud til de narkomaner, som er interesserede i det. Til dem laver man en ordning, hvorefter narkomanen kan indgå en kontrakt med behandlingsstedet. En kontrakt, som er frivillig for begge parter. En kontrakt, som så, når den er underskrevet og behandlingen begynder, betyder, at man så ikke som narkoman kan hoppe ud og bare forlade behandlingen, når abstinenserne bliver så stærke, at man hellere vil ud og have noget narkotika, men at man i den situation da kan tilbageholdes i de få timer, det varer, til abstinenserne er væk.

Så der er altså ikke tale om, at man tvangsbehandler nogen. Der er ikke tale om, at man tvangsindlægger nogen. Der er i det hele taget ikke tale om tvang. Det, der er tale om, er, at man indgår en kontrakt, hvorefter man kan tilbageholde misbrugeren, hvis misbrugeren ønsker at forlade behandlingen på grund af abstinenser.

Eller, hvis narkomanen ikke har abstinenser, så kan narkomanen til enhver tid opsiges kontraktet og hoppe ud. Det er kun i de situationer, hvor det er trangen til ny narkotika, der gør sig gældende, at det her virker og man kan tilbageholde stofmisbrugeren, og det synes jeg ærlig talt er at gøre stofmisbrugeren en meget, meget stor tjeneste, at man på den måde sikrer, at behandlingen fortsætter.

Alt andet lige ved vi jo, at det, at narkomanen går ud og tager nye stoffer – ja, selvfølgelig betyder det også, at narkomanen fortsætter med at være narkoman – betyder, at der er en meget, meget stor risiko for, at narkomanen får en overdosis. Nemlig ved, at narkomanen går ud og tager den mængde stof, som han tidligere tog uden hensyntagen til, at han så har været stoffri i en periode, og det er så det, der meget ofte medfører, at nogle får så meget overdosis, at de endda dør af det.

Derfor, når Enhedslisten i betækningsbidraget skriver, at erfaringerne fra bl.a. Norge og Sverige med hensyn til brug af tvang taler imod anvendelsen heraf, så er det en meget, meget stor misforståelse, og den synes jeg skal rettes med det samme. Der har man nemlig ikke haft en ordning med, at stofmisbrugeren frivilligt kunne indgå en kontrakt, hvor man kun i de tilfælde, hvor der er tale om, at narkomanen vil forlade behandlingen på grund af abstinenser, tilbageholder ham.

Nej, det, man har gjort i Norge og Sverige, er netop noget, som jeg er helt enig med Enhedslisten i, man skal lade være med. Der har man indfanget narkomanerne med lasso og tvangsbehandlet og tvangsafvænet dem, og det giver ikke nogen positive resultater. Det ved vi fra de erfaringer, og det har man også erfaringer med andre steder i verden, at egentlig tvangsafvæning intet hjælper. Det hjælper kun i den periode, hvor narkomanen er i behandling, hvorefter narkomanen falder tilbage igen.

Men når vi laver en ordning som den danske, hvor der frivilligt indgås en kontrakt, og kun, når der er tale om, at narkomanen ønsker at forlade behandlingen på grund af abstinenser, da træder man til og siger: Bliv lige siddende et par timer, indtil abstinenserne er væk, og når abstinenserne er væk, så tager vi det op igen – og så kan man selvfølgelig diskutere, om narkomanen derefter ønsker at forlade behandlingen.

Det sidste, jeg vil sige til Enhedslistens betækningsbidrag, er om Enhedslistens luftning af tanken – som jo slet ikke er fremmed for

mig eller for Fremskridtspartiet – om en forsøgsordning med udlevering af stoffer på recept hvor erkendte narkomaner, hvis ikke de kan komme i behandling her og nu, kan henvende sig på en offentlig klinik og dér få det stof, de har brug for. De skal så ikke gå dér resten af deres liv, men man laver det som en midlertidig parkeringsordning, indtil de kan komme i egentlig behandling. Det har vi set meget, meget positive erfaringer med i Schweiz.

Det var jo sådan, at Folketingets Socialudvalg var i Schweiz og se på ordningen, og alle, så vidt jeg forstod, var positivt indstillet over for ordningen, og derfor håber jeg på, at ministeren snarest vil tage initiativ til, at vi også får den del af hele narkotikapolitikken med ind i det danske.

Men Fremskridtspartiet er som sagt meget tilfreds med det her forslag, og vi håber, at forslaget hurtigt kommer til tredjebehandling, og at det kommer til at virke, og at ordningen bliver udbygget, og ikke mindst at socialministeren påtager sig det ansvar, ministeren har, nemlig at motivere amterne til at benytte ordningen, for det er jo det, det kniber med i dag. Loven er god nok – det er administrationen af den, og det er udførelsen i virkeligheden, og dér har ministeren et ansvar, som jeg håber ministeren vil leve op til.

Bruno Jerup (EL):

Når hr. Tom Behnke siger, at det kniber i amterne, så er det vel det, der hedder en mild underdrivelse, for sagen er jo, at den pågældende lov i den 4-årige periode, hvor den har virket, overhovedet ikke har været benyttet, og det er vi selvfølgelig godt tilfredse med.

Det er trods alt positivt, at en lov, som vi er imod fra Enhedslistens side, ikke har været benyttet, og det er jo blandt andet – og det kan man jo se i høringssvarene – fordi alle de instanser, der overhovedet har forstand på det her eller skal arbejde med det her, siger: Den vej kan man ikke gå, det fungerer ikke, det kan vi ikke bruge.

Og derfor undrer det mig da også, at hr. Tom Behnke og Fremskridtspartiet, som jo ellers ved enhver lejlighed slår til lyd for, at de love, der ikke bliver brugt, skal bortfalde, åbenbart ikke synes, at det skal gælde for den her lov. Den skal åbenbart stå som sådan en slags mindsten over en eller anden underlig politik, man havde for 5 år siden i det her Folketing, og den skal så blive ved og blive ved og blive ved, selv om der ikke er nogen, der ønsker at bruge den.

Så jeg kan kun sige, at jeg da håber – nu kan jeg forstå, der er et flertal i Socialudvalget med hr. Tom Behnke og regeringen og andre i spidsen, der vil føre den her lov videre – at amterne og de institutioner, der er involveret i det her, siger: Dette kan vi ikke bruge. Enhedslisten er imod det.

Så vil jeg da i øvrigt også benytte lejligheden til – som jeg også har skrevet i mit betækningsbidrag – at gøre ligesom hr. Tom Behnke; at opfordre regeringen til at tage tankerne omkring mulighederne for at lave forsøg med receptordination ind som et element, men selvfølgelig kun som ét element i det meget vidtfavnende og alsidige behandlingstilbud, der også skal være til stofmisbrugere. Vi synes, det er på tide, at det kommer ind, og det er i øvrigt også noget, som vi mener faktisk ville kunne være kriminalitetsbegrænsende, hvis det endelig er den side, man også fra regeringen ønsker at have på banen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 35:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan udenrigsministeren oplyse om regeringens holdning til situationen i Tyrkiet, herunder landets krænkelser af menneskerettighederne og undertrykkelse af nationale mindretal?«

Af Gert Petersen (SF), Villy Søvndal (SF), Søren Søndergaard (EL) og Keld Albrechtsen (EL). (Forespørgslen anmeldt 13/12 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/12 96).

Begrundelse

Søren Søndergaard (EL):

I dag for 7 måneder siden, lørdag den 6. juli, blev en dansk statsborger af kurdiske oprindelse anholdt i lufthavnen i Ankara, torteret og kastet i fængsel i ugevis.

Årsagen var ikke, at han havde begået noget ulovligt under sit ophold i Tyrkiet. Årsagen var heller ikke, at han havde gjort noget ulovligt, som også var ulovligt i Tyrkiet. Nej, årsagen var ene og alene, at han havde benyttet sine grundlovssikrede rettigheder som borger i Danmark til på fuldt lovligt vis at fremme sine synspunkter.

Han havde brugt sin ytringsfrihed, han havde gjort brug af sin forsamlingsfrihed, han havde brugt foreningsfriheden. Det var hans forbrydelse i det tyrkiske regimes øjne, for det accepterer regimet ikke – i hvert fald ikke, hvis demokratiet bruges til at arbejde for kurdernes rettigheder.

Derfor handlede sagen fra første færd også om noget langt større end personen Kemal Koc. For det tyrkiske regime handlede den om, at det ønskede at skræmme kurdere og tyrkere i Vesteuropa fra at give udtryk for, hvad de mener.

For Danmark handlede det om at forsvare de demokratiske rettigheder i Danmark, for hvordan kan et land være demokratisk, hvis tusinder af dets medborgere ikke kan udnytte deres grundlovssikrede rettigheder i landet af frygt for det tyrkiske regimes hævn? Derfor ville Kemal Koc-sagen alt andet lige være mere end grund nok til at tage den diskussion, vi skal have i dag, men alt andet er desværre ikke lige, tværtimod.

I den forløbne periode har vi oplevet, hvordan det tyrkiske regime via ambassaden i Helle- rup har forstærket sin overvågning, registrering

og chikane af alle, der kritiserer regimet. Det være sig herboende tyrkere og kurdere, som f.eks. Kemal Koc, det være sig tilrejsende gæster til vores land som f.eks. det kurdiske eksilparlament, og det være sig danske politikere og NGO'er, som tillader sig at mene noget andet end det tyrkiske regime, f.eks. FN-Forbundet eller ansatte i Det danske Center for Menneskerettigheder.

Og i selve Tyrkiet er der ikke sket en forbedring af menneskerettighedssituationen siden indgåelsen af toldunionsaftalen med EU. Tværtimod er der sket en forværring. Det fremgår bl.a. af det amerikanske State Department's landerapport om Tyrkiet, som udkom så sent som den 30. januar i år. Og i går modtog vi en udtalelse fra Amnesty Internationals danske afdeling, hvori det bl.a. hedder:

»Sidste år fremlagde Amnesty International oplysninger om over 100 tilfælde af påstået tortur, 10 rapporterede tilfælde, hvor tilbageholdte blev torteret ihjel, 41 rapporterede »forsvindinger«, 35 tilfælde af henrettelser uden lov og dom, 15 tilfælde, hvor fanger er blevet tvævet ihjel, og om retsforfølgelse af næsten 200 forfattere og journalister for deres ikkevoldelige brug af ytringsfriheden.

Den forværrede menneskerettighedssituation i Tyrkiet har ført til, at også børn i stadig stigende grad bliver ofre for tortur. I december sidste år offentliggjorde Amnesty International en 31 sider lang rapport med eksempler på, at unge og børn helt ned i 12-årsalderen er blevet udsat for ufattelig brutalitet i politiets varetægt, herunder prygl, elektriske stød, oversprøjtning med iskoldt vand og seksuelle overgreb.«

Så vidt Amnesty International. Og på den baggrund må det være berettiget at spørge: Hvor længe endnu skal det her fortsætte?

Hvor længe skal det tyrkiske regime sidde med ved bordet i NATO, i Europarådet og i EU's toldunion, samtidig med at regimets bøddler torterer børn i deres fængsler? Det er bl.a. for at få diskuteret det spørgsmål, at SF og Enhedslisten har rejst denne forespørgselsdebat om regeringens holdning til situationen i Tyrkiet, herunder til landets krænkelser af menneskerettighederne og undertrykkelse af nationale mindretal.